

Prelato laiškas (2010 m. gruodis)

Mons. Javier Echevarria ragina mus, besiruošiančius Kalėdoms, ieškoti Dievo Malonės sakramentuose ir nuolat skaityt bei apmąstyti Dievo Žodį.

2011-01-10

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Su didžiule laime prisimenu, kaip džiaugsmingai šv. Chosemarija Advento laikotarpiu kartodavo liturgijos žodžius: *Dominus prope est!*

[1]. Nekantraudamas su dėkingumu laukė Išganytojo atėjimo į žemę šventės.

Prasidėjo savaitės, kurios mums padeda pasirengti Kalėdoms ir kitoms šventėms, susijusioms su Viešpaties gimimu. Mąstau, kaip tarsime pranašo Izaijo žodžius, minimus pirmojo sekmadienio Mišiose: „*Paskutinėmis dienomis Viešpaties namų kalnas iškils aukščiau už visus kalnus ir kalnelius. Į jį plūs visos tautos*“ [2]. Ir

nusilenksime Dangaus gerumui matydami, kaip šis pažadas išsipildė, Dievo Žodžiui Šventosios Dvasios veikimu įsikūnijus skaisčiosiose Švenčiausiosios Mergelės įščiose. Savo atpirkėjišku įsikūnijimu, o ypač velykiniu mirties ir prisikėlimo slėpiniu Viešpats atnešė žemei ramybę, kaip skelbė angelai per pirmąsias Kalėdas. Nors ši ramybė dar iki galo nepasireiškė (nes pagal Dievo sumanymą tik pasaulio

pabaigoje Dievas bus „*viskas visame kame*“ [3]), Jis jau nugriovė sieną, skyrusią žmones nuo Dievo dėl gimtosios nuodėmės ir kiekvieno mūsų nuodėmių [4]. Be to, Jėzus Kristus trokšta, kad mes, krikščionys, kasdien Jam padėtume skleisti ramybę visų širdyse, pasiekdami atokiausius visuomenės kampelius.

Prieš kelias dienas Popiežius teigė, kad „*Bažnyčios Tėvai, iš graikų versdami Senąjį Testamentą, pavartojo pranašo Izaijo žodžius, kuriuos kartoja ir Paulius, norėdami parodyti, kaip nauji Dievo keliai jau buvo iš anksto paskelbti Senajame Testamente: „Nes jis pabaigs darbą, greitai įvykdydamas savo teisumą“ (Iz 10, 23; Rom 9, 28). Pats Sūnus yra Žodis, Logos; amžinasis Žodis tapo mažas, toks mažas, kad tilpoėdžiose. Virto kūdikiu, kad Žodis būtų pasiekiamas mums visiems*“ [5]. Neseniai paskelbtame apaštališkajame paraginame

Šventasis Tėvas priduria: „*Dabar Žodį galima ne tik išgirsti, Jis ne tik turi balsą, bet turi ir veidą, kurį matome. Jėzaus iš Nazareto*“ [6].

Tad tvirtai ir džiaugdamiesi toliau eikime savo krikščionišku keliu.

„Kalėdos mums primena, kad Viešpats yra visos kūrinijos pradžia ir pabaiga: „Pradžioje buvo Žodis, tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas“ (Jn 1,1). Tai Kristus, mano dukros ir sūnūs, pritraukia visas būtybes: „Visa per Jį atsirado, ir be Jo neatsirado nieko, kas yra atsiradę“ (Jn 1, 3). Tapęs Kūnu ir apsigyvenęs tarp mūsų (plg. Jn 1, 14), Jis mums įrodė, kad mūsų gyvenimo tikslas – ne ieškotume trumpalaikės, praeinančios laimės. Mūsų gyvenimo tikslas – sekti Jo pėdomis ir pasiekti amžinąją palaimą. O tą pasieksime tik iš Jo mokydami“ [7].

Per Krikštą priėmėme Kristų. Kad vis labiau artėtume prie Viešpaties, Jis mums paliko ir kitus sakramentus, ypač Atgailą ir Eucharistiją. Jei juos dažnai ir tinkamai nusiteikę priimsime, labiau supanašėsime su Jėzumi, tapsime geresniais Dievo vaikais. Šią užduotį sielose atlieka Šventoji Dvasia, tikėdamasi kiekvieno mūsų pagalbos. Jai padėsime ir stropiai skaitydami Dievo Žodį, kuris „yra gyvas ir veiksmingas, aštresnis už dviašmenį kalaviją. Jis prasiskverbia iki pat sielos ir dvasios atšakos, iki sąnarių ir kaulų smegenų ir teisia širdies mintis bei sumanymus“ [8]. Iš čia kyla mūsų Tėvo patarimas: „**Turime savo gyvenimu atkartoti Kristaus gyvenimą, Jį pažindami: skaitydami Šventąjį Raštą ir jį apmąstydami, melsdamiesi**“ [9]. Stenkimės ateinančiomis šventėmis „**suprasti pamokas, kurių mus nuo pat Kūdikystės moko Jėzus, nuo pat gimimo, nuo tos akimirkos, kai**

jo akys išvydo šią palaimintą žmonių žemę“ [10]. Nuolat mąstykime: ar uoliai siekdamas šventumo artėju prie malonės šaltinių? Ar stengiuosi reguliariai priimti sakramentus, norėdamas išsigryninti sielą ir antgamtišką požiūrį, kurio iš manęs tikisi Dievas?

Neseniai paskelbtas Šventojo Tėvo apaštališkasis paraginimas *Verbum Domini* pabrėžia Šventojo Rašto svarbą Bažnyčios gyvenime ir jos misijoje bei kiekvieno krikščionio gyvenime. Jame Benediktas XVI Šventojo Rašto tyrinėtojams ir visiems primena esminį teiginį: „*Šventojo Rašto aiškinimas kyla iš Bažnyčios gyvenimo*“ [11]. Tik Bažnyčios širdyje tęsdami gyvąją Tradiciją ir padėdami Kristaus paskirtų Mokytojų galime tinkamai suprasti, ką žmogiškais žodžiais mums norėjo pasakyti šventoji Dvasia, kad mus išganytų per Jos įkvėptus rašytojus. Tai yra vien tik

tikėjimu ir per tikėjimą įmanoma giliai ir tiksliai suvokti, be pavojaus suklysti, ką mums atskleidė Dievas apie mūsų dalyvavimą dieviškame Gyvenime. Gerai egzegezei atlikti reikalingas mokslinis Šventojo Rašto nagrinėjimas, bet toks pats svarbus – ir dar svarbesnis – yra visiškas susitapatinimas su tikėjimu, siūlomu Bažnyčios Mokytojų. Todėl „*tikrasis Biblijos aiškinimas turi visada darniai sutapti su katalikų Bažnyčios tikėjimu*“ [12].

Norėdami gerai suprasti Dievo Žodį, stenkimės ne tik atgaivinti tikėjimą, bet ir skaityti bei apmąstyti Bibliją su tuo dvasiniu nusiteikimu, su kuriuo ji buvo parašyta. Todėl atidžiai skaitydami Evangeliją ir kitus šventus raštus, kiekvienas turime būtinai į juos įsiklausyti. Šventasis Raštas, ypač kai jis skelbiamas liturginių apeigų metu, visada įgauna aktualumo, perteikia Dievo Žodžio naujumą konkrečiam žmogui, kuris

atidžiai Jo klausosi ir trokšta Jį suprasti. Jo žodžiai, kaip rašo šv. Chosemarija, yra „**Paraklito šviesos, kalbančios žmogaus balsu, kad mūsų protas žinotų ir apmąstytų, kad suvešėtų malonė ir išsipildytų Jo veikimas. Nes esame viena tauta, išpažįstanti vieną tikėjimą, Credo; tauta, „pašaukta į Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vienovę“** [13].

Lygiai taip pat asmeniniame Biblijos, ypač Evangelijos, skaityme skamba Dievo balsas, kurį kiekvienas turime stengtis pritaikyti savo gyvenime. Jei užsidegę stengsimės kruopščiai, kaip Dievo vaikai, skaityti šventus tekstus, ši veikla virs tikrų tikriausia malda.

„Atsiversdamas Šventąją Evangeliją, – rašė mūsų Tėvas, – pagalvok, kad joje atpasakotus Kristaus darbus ir žodžius turi ne tik mokėti, bet ir jais gyventi. Viskas, kiekvienas pasakojimas buvo atpasakotas iki smulkmenų,

***kad jį įgyvendintum savo
konkrečiomis aplinkybėmis.***

Viešpats mus, krikščionis, pašaukė eiti šalia, o šiame Šventajame Tekste randi Jėzaus Gyvenimą. Bet tu turi surasti ir savo paties gyvenimą. Ir tu, kaip Apaštalas, kupinas meilės, išmoksi paklausti: „Ką man daryti, Viešpatie?“ – „Vykdyti Dievo valią!“ – girdi sieloje tvirtą atsaką. Tad kasdien imk Evangeliją, skaityk ją ir ją gyvenk. – Taip darė šventieji“ [14].

Dokumente, apie kurį kalbėjau, Benediktas XVI skiria keletą pastraipų paaiškinti, kaip šventųjų gyvenimai yra didelė pagalba giliau suvokti į Šventąjį Raštą. Šventasis Grigalius Didysis, kaip mini Popiežius apaštališkame paraginiame, tvirtino, kad „*viva lectio est vita bonum*“ [15], kad šventųjų gyvenimas yra labai gyva ir labai gili pamoka. „*Pats giliausias Šventraščio aiškinimas yra būtent tu, kurie leidosi*

persmelkiami Dievo Žodžio per klausymąsi, skaitymą ir karštą meditaciją (...). Nėra sutapimas, – tęsia Šventasis Tėvas, – kad didžiosios Bažnyčios istorijos dvasingumo apraiškos kilo iš gilaus rėmimosi Šventraščiu“ [16].

Pabrėždamas, kad „*kiekvienas šventasis yra kaip šviesos spindulys, sklindantis iš Dievo Žodžio*“ [17], Šventasis Tėvas pamini keletą šventųjų vyrų ir moterų, kurie Bažnyčią nušvietė nauja Evangelijos šviesa; ir teigia, kad vieną iš tokių spindulių „*dovanoja šv. Chosemarija Escriva savo mokymu apie visuotinį pašaukimą į šventumą*“ [18]. Šie žodžiai, savaime suprantama, mus be galo pradžiugino ir kartu pašaukė sielas pajusti atsakomybę ir geriau panaudoti mūsų Tėvo mokymą bei dar plačiau skleisti jo žinią, taigi dar labiau mylėti Dievą ir Bažnyčią.

Tad priimkime nuolatinį šv. Chosemarijos kvietimą dažnai Biblijos tekstaais brandinti maldos akimirkas ir apmąstyti Kristaus gyvenimo etapus, tapti „**vienu iš Evangelijos veikėjų**“. Liturginiai Mišių tekstai, tiek Advento, tiek Kalėdų laikotarpiu mus stipriai pastūmės augti su Dievo Žodžiu ir puoselėti artumą su Jėzumi, Marija ir Juozapu. Ryžtingai įsijauskime į jų gyvenimą, juos iš visos širdies lydėdami.

„Visas Viešpaties gyvenimas man kelia begalinį susižavėjimą, – rašė mūsų Tėvas. – Be to, jaučiu ypatingą silpnybę Jo trisdešimčiai neviešo gyvenimo metų Betliejuje, Egipte ir Nazarete. Šis ilgas laikotarpis, apie kurį Evangelijoje vos užsimenama, tam, kuris jį suvokia paviršutiniškai, atrodo nereikšmingas. Bet manau, kad ši tylą apie Mokytojo gyvenimą yra iškalbinga ir kad joje slypi

nuostabių pamokų krikščionims. Tas laikotarpis buvo intensyvūs darbo ir maldos metai, kuriais Jėzus Kristus nugyveno paprastą gyvenimą, tokį, kaip mūsų, kartu dievišką ir žmogišką; tose paprastose ir niekam nežinomose staliaus dirbtuvėse, kaip vėliau priešais žmonių minią, Jis viską atliko nepriekaištingai“ [19].

Norėčiau jums duoti patarimą žodžiais, kuriais Popiežius kalba apie šv. Chosemariją: puoselėkite, visi puoselėkime troškimą iš esmės įsigilinti į mūsų Tėvo Šventojo Rašto aiškinimą. Taip išmoksime laisviau nardyti gilioje Apreiškimo jūroje ir mokėsime atrasti dvasinę šventuose raštuose slypinčią prasmę: ką kiekvieną akimirką nori perduoti Šventoji Dvasia, kiekvienai ir kiekvienam iš mūsų. Su šiais žodžiais kviečiu jus dar kartą perskaityti Kalvės ištrauką: „***Aquas multae non potuerunt extinguere caritatem!***“

***– audringi vandenys negalėjo
užgesinti meilės ugnies. Siūlau tau
du šių Šventojo Rašto žodžių
aiškinimus. Pirmąjį – kad savo
praeities nuodėmių gausybė tavęs,
kuris nuoširdžiai gailisi,
neatitolins nuo mūsų Dievo Meilės;
ir antrąjį – kad nesupratimo, tave
ištikusių negandų vandenys neturi
nutraukti tavo apaštališko darbo“
[20].***

Neseniai, sekdamas mūsų Įkūrėjo
pėdomis, buvau nuvykęs į Fatimą ir
Santjago de Compostelą. Žinote, kad
jį ypač traukė Fatimos šventovė. Ten,
kaip jau esu ne kartą sakęs, šv.
Chosemarija dažnai eidavo melstis
Mergelei už jo intencijas, įsitikinęs,
kad Marijos maldą Viešpats visada
išklauso. Buvau nuvykęs ir į Santjago
de Compostelą, prisimindamas mūsų
Tėvo piligrimystės kelionę prie
Apaštalo kapo 1938 m., jubiliejiniais
metais, ir meldamasis išvien su
Benediktu XVI, kuris buvo čia

apsilankęs prieš kelias dienas.
Abiejuose vietovėse jaučiau visų
paramą – kaip prieš išvykdamas
prašiau jūsų seserų ir brolių Romoje,
kad Viešpats mums suteiktų visko, ko
Jį meldžiame. Meldžiausi už
Bažnyčią, už Popiežių, už Opus Dei
tikinčiuosius – už kiekvieną moterį ir
vyrą. Nuolat artėkime prie Jėzaus per
Mariją, atkakliai ir su tikėjimu,
malda susivienydami su Bažnyčia ir
visa žmonija.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2010 m. gruodžio 1 d.

1] Romos Mišiolas, *II Advento
sekmadienis, Įžangos Antífona* (Fil 4,
5).

[2] Romos Mišiolas, *I Advento sekmadienis, Pirmieji skaitiniai* (Iz 2, 2).

[3] 1 kor 15, 28.

[4] Plg. Ef 2, 14.

[5] Benediktas XVI, *Kūčių nakties Mišių homilija*, 2006/12/24.

[6] Benediktas XVI, *Apaštališkasis paraginimas „Verbum Domini“*, 2010/09/30, nr. 12.

[7] Šv. Chosemarija, *Notas de una meditación*, 1972/12/25.

[8] Heb 4, 12.

[9] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 14.

[10] Ten pat.

[11] Benediktas XVI, *Apaštališkasis paraginimas „Verbum Domini“*, 2010/09/30, nr. 29.

[12] Ten pat., nr. 30.

[13] Šv. Chosemarija, *Es Cristo que pasa*, n. 89; citata iš šv. Kiprijono „De dominica oratione“, 23 (PL 4, 553).

[14] Šv. Chosemarija, *Kalvė*, n. 754.

[15] Šv. Grigalius Didysis, *Moralia in Job XXIV*, 8, 16 (PL 76, 295).

[16] Benediktas XVI, *Apaštališkasis paraginimas „Verbum Domini“*, 2010/09/30, nr. 48.

[17] Ten pat.

[18] Ten pat.

[19] Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai*, nr. 56.

[20] Šv. Chosemarija, *Kalvė*, n. 655.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-
gruodis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2010-m-gruodis/) (2026-02-23)